

Petur Martin Rasmussen, dómpróstur
við innsetan av Una Næs í Vestmanna:

Prestur eigur at vera millum tað vanliga fólkið

-Ger tær ómak við prædiku tíni, men prestaarbeiðið er fjølbroytt. Ikki minst er tað týðandi at vera millum fólk, minst ein túr gjøgnum bygdina um dagin, oman á flakavirkið ella hvar fólk nú savnast. M.a. hetta vóru ráðini, sum Petur Martin Rasmussen, dómpróstur hevði til nýggja og unga prestin, Una Næs, sum seinasta sunnudag varð innsettur sum prestur í Vestmanna kirkju.

1. Kor. 2,1—5:

Kap. 1,2—5:

Og tá ið eg kom til tykkara, brøður, kom eg ikki sum avburðarmaður í málsmild ella visdómi og boðaði tykkum Guds vitnisburð. Tí at eg ætlaði mær einki at vita tykkara millum uttan Jesus Kristus og hann krossfestan. Og eg var hjá tykkum í veikleika og í ótta og í miklari angist. Og tala mín og boðan mín var ikki við sann-

førandi og visdómsorðum, men við ásannan av anda og kraft, fyrri at trúgv tykkara ikki skuldi vera bygd á mannavisdómi, men á Guds kraft.

Sum so mong av brøvunum hjá Paulusi, fyrri ikki at siga tey flestu, er Fyrra Korintbrævið merkt av, at hann er í andstöðu. tað stendst av, at Paulus aftur og aftur verður skulds settur fyrri bæði líkt og ólíkt. Og tá bitur hann frá sær. Paulus

ballar ongantið orð síni inn í ein mjúkan ullarlagd. Men ger sær stóran ómak við at málbera seg soleiðis, at tað, hann hevur at siga, er greitt. Hann kann viðhvørt tykjast bonskur, men hann hevur altíð málið greitt fyrri eyga.

Paulus er trúboðari millum heiðin fólk. Hann veit seg at vera sendiboð í Guds stað. Men hann er eisini prestur, um vit kunnu gera henda skilnað, prestur, sum útinnir sitt

prestyrki í kirkjuliðunu, sum hann sjálvur hevur stovnað.

Hann leggur stóran dent á, at hann ikki gongur síni egnu ørindi, men Gud er myndugleiki hansara.

Í hesum broti, vit hava hoyrt úr Fyrra Korint-

brævi, fáa vit eitt sindur at vita um, hvussu hann røkir sitt embætti sum trúboðari og prestur, ella sum prædikantur.

Paulus var væl skúlaður maður, væl kunnigur í tveimum tungumálum og mentunarumhvørvm, uppvaksin sum hann var við grikskum máli, sum hann dugdi til fulnar, og sum longu tá í øldir hevði verið mykt í skaldskapi og heimspeki og átrúnaði. Og uppvaksin við gýðingatrúgv og harafturat studeraður maður í tí longu tá — tað vit vita — eitt til tvey túsund ára gomlum arvi.

Men tað var ikki fyrri at kunngerja teimum Guds loyndarmál ella sínar egnu talugávur ella framúrskarandi visdóm ella sannførandi visdómsorð. Og hetta var væl umhugsað, tí tað var Paulusi um at gera, at trúgv teirra ikki skuldi vera bygd á mannavisdóm. Paulus var bæði klókur og visur og lærdur. Tað visti hann væl og krógvaði tað heldur ikki burtur. Og uttan iva vistu fólk tað eisini, og í hvussu so er kundu tey hoyra á talu hansara. Men »eg kom til tykkara í veikleika og í ótta og í miklari angist«. Tí hann hevur verið bangin fyrri, at alt hetta skuldi imponera fólk, so at tey skuldu festa seg meira við tað enn tað, sum vóru ørindi hansara.

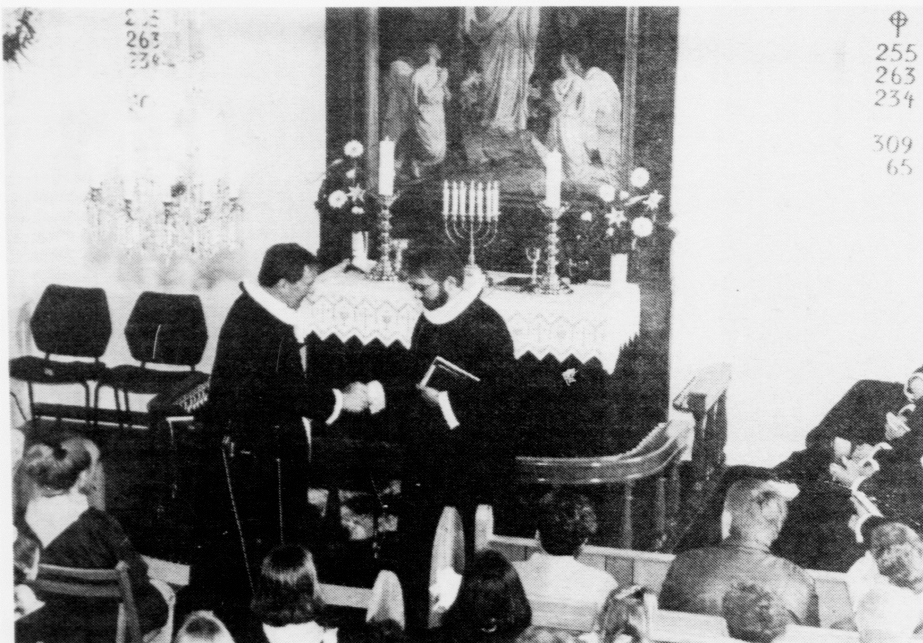
Og tey vóru hesi: eg hevði gjørt av, at eg einki vildi vita tykkara millum enn Kristus og tað sum krossfestan. Tað var hin krossfasta og upprisna livandi Krist, — hann hevur altíð bæði krossfestingina og uppreisnina í huganum, sjálvt um hann bert nevnr annað — hann var komin at prædika. Tað var hesin livandi Kristus, sum var andin og kraftin í prædiku hansara. Og tað, hann miðaði ímóti, var, at trúgvin hjá teimum skuldi vera bygd á hesa somu Guds kraft.

Alt annað, sum Paulus segði, bæði tá ið hann revsaði síni medkristnu ella uggaði eitt bivandi hjarta, var bygd á trúna á Krist ella leitt burtur úr trúna á Krist.

Í fyriskipanini fyrri prestainnseting verður sagt, at prósturinn heldur stutta tal til kirkjuliðið. Tá ið eg hevi tikið hesa kósina fram, sum Paulus stakkt út fyrri sitt trúboðara- og prestyrki, havi eg havt bæði kirkjufólk og prest í huganum.

Tá ið Luther lesur Bibliuna, sigur hann, at hann alla tíðina spyr eftir, um hetta ella hatta staðið prædikar Kristus ella ikki. Finnur hann ikki Kristus, hevur tað onga ávirkan.

Og tað er tað, eg vil siga

Tillukku við embætti tínum, Gud vælsigni teg í prestayrki tínum og gevi tær visdóm til at halda miðið greitt fyrri eygum: Hin livandi Krist segði Petur Martin Rasmussen, tá hann ynskii Una Næs tillukku við nýggja embætti hansara sum prestur í Vestmanna og Vágum.

